

**Κυριακή της Απόκρεω (Ματθ. ια΄, 31-46)
11 Φεβρουαρίου 2007**

Πώς μπορούμε ἄραγε νὰ κερδίσουμε τὴν αἰωνιότητα; Τὸ ἔχουμε σκεφτεῖ; Γιατὶ ἡ αἰωνιότητα κερδίζεται μὲ ἀπλᾶ πράγματα. Τὸ εἶπε ἄλλωστε σήμερα ὁ Χριστὸς στὸ κείμενο τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου.

Ποιὰ λοιπὸν εἶναι αὐτὰ τὰ ἀπλᾶ πράγματα ποὺ θὰ ζητήσῃ ἀπὸ ἐμᾶς ὁ δίκαιος κριτῆς; Μὰ, ἂν δώσαμε ψωμὶ καὶ τροφὴ στὸν πεινασμένο· ἕνα ποτήρι νερὸ στὸ διψασμένο· ἕνα ροῦχο στὸν γυμνὸ, μιὰ φιλοξενία στὸν ξένο. Ἐὰν κάναμε μιὰ ἐπίσκεψη στὸν ἄρρωστο καὶ στὸν φυλακισμένο...

«Αὐτὸ εἶναι τὸ κατώτερο ὄριο, στὸ ὁποῖο περιορίζεται ὁ κριτῆς, γιὰ νὰ μὴν ποῦμε πὼς θέλαμε ν' ἀγαποῦμε, μὰ δὲν μπορούσαμε, γιατί εἴμαστε φτωχοί. Καὶ γιὰ νὰ μένουμε ἀναπολόγητοι ποὺ θ' ἀκούσουμε τὴν καταδίκη μας...».

Πόσο λίγα καὶ πόσο ἀπλᾶ μᾶς ζητοῦνται! Καὶ πόσο πολλὰ καὶ πόσο πλούσια μᾶς χαρίζονται! Ἡ αἰωνιότητα, ἡ βασιλεία Του! Καὶ ἐμεῖς νὰ ἴμαστε ἐκεῖ, μαζί Του, τιμημένοι καὶ μακάριοι! Ὡστε μὲ λίγα πράγματα θὰ κερδίσουμε τὸν παράδεισο καὶ πάλι μὲ λίγα πράγματα θὰ πέσουμε στὴν κόλαση!

Καὶ ὅλα ἐτοῦτα τὰ λίγα καὶ τὰ ἀπλᾶ εἶναι τὸ δίκαιο καὶ τὸ σωστὸ ποὺ πρέπει νὰ πράξουμε. Αὐτὸ ἄλλωστε διάλεξε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς καὶ μᾶς ἄφησε ὡς παρακαταθήκη. Νὰ ζήσουμε μὲ δικαιοσύνη, ν' ἀγωνιζόμαστε γι' αὐτὴν καὶ νὰ προσπαθοῦμε γιὰ τὴν ἐπικράτησή της.

Ὅμως ὁ Χριστὸς προχώρησε ἀκόμη πιὸ πέρα καὶ πρόσθεσε ὅτι, γιὰ νὰ ὑπάρχει δικαιοσύνη, πρέπει νὰ ὑπάρχει πρῶτα ἀπ' ὅλα ἀγάπη. Εἶδεμὴ μόνο ἡ δικαιοσύνη μπορεῖ νὰ καταντήσῃ ἀδικία καὶ σκληρότητα, ὅπως ἀκριβῶς συνέβαινε μὲ τοὺς Φαρισαίους. Αὐτοὶ μπορεῖ νὰ εἶχαν καὶ νὰ γνώριζαν τὸ δίκαιο, ὅμως στεροῦνταν ἀπὸ ἀγάπη καὶ ἔλεος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἐτοῦτες τὶς Κυριακὲς ποὺ μᾶς πλησιάζουν πρὸς τὴν περίοδο τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, μᾶς παρουσιάζει τὸ Θεὸ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἔλεους.

Φιλάνθρωπος καὶ ἀγαθὸς ὁ Θεός! Ἀκούει μὲ συμπάθεια τὴν προσευχὴ τῶν ταπεινῶν, δέχεται μὲ ἀγάπη καὶ στοργὴ τὴν μετάνοια τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ παρέχει

τῆ συγγνώμη καὶ τὸ ἔλεός Του σ' ὅποιον τὸ ζητήσει.

Προχωρώντας δὲ σήμερα, Κυριακὴ τῆς κρίσεως, προβάλλεται ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ κρίση τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ ὁ Θεὸς δὲν εἶναι μονάχα φιλόανθρωπος καὶ ἀγαθός, μὰ καὶ κριτής, ποὺ κρίνει μὲ δικαιοσύνη.

Ἔτσι, ἂν στὴν πρώτη Του παρουσία στὴ γῆ, ἔδωσε ὡς παρακαταθήκη τὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης, τώρα στὴ δεύτερη παρουσία Του, κρίνει μὲ δίκαιο καὶ φιλόανθρωπο τρόπο.

Κρίνοντας λοιπὸν μὲ δικαιοσύνη, ἄλλους τοποθετεῖ δεξιὰ Του καὶ ἄλλους ἀριστερά, ἀνάλογα πῶς ἔπραξαν καὶ πῶς πορεύτηκαν στὴ ζωὴ τους μὲ γνώμονα τὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. Γιατὶ τελικὰ «ἡ ἀγάπη εἶναι ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ Προφήτες», ὅπως ἔχει τονίσει μὲ ἔμφαση ὁ ἴδιος ὁ Χριστός.

Καὶ ἐτούτῃ ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι λόγος μόνο, ποὺ ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸ στόμα, σκορπίζει καὶ χάνεται. Μὰ «εἶναι καθαρὸ αἶσθημα στὴν καρδιὰ καὶ πράξη φιλαδελφίας».

Καὶ ὡς τέτοιο γεγονὸς μπορεῖ νὰ υλοποιηθεῖ. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι μονάχα γιὰ τοὺς δυνατοὺς καὶ τοὺς πλουσίους· αὐτοὺς δηλαδὴ ποὺ μποροῦν καὶ αὐτοὺς ποὺ ἔχουν νὰ δώσουν.

Γιατὶ ὁ Χριστός, δίνοντας τὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης, δὲν ἔκανε τέτοιο διαχωρισμό, μήτε φόρτωσε τὴν ἀγάπη μὲ δυσβάστακτα βάρη γιὰ τοὺς πολλούς. Ἀλλὰ τὴν ἔδωσε σὲ ὅλους στὸ μέτρο τῶν δυνατοτήτων τους. Ἀφοῦ τελικὰ, ὅλοι μποροῦν νὰ δώσουν τὸ λίγο καὶ τὸ ἀπλό.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἀσφαλῶς εἶναι ἀγάπη καὶ φιλοανθρωπία· ἀγαθότητα καὶ εὐσπλαγχνία. Μὰ εἶναι ταυτόχρονα καὶ δίκαιος κριτής.

Καὶ ἦλθε μὲ ἀγάπη γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ ἔδωσε τὴ ζωὴ του ὀλόκληρη γι' αὐτόν. Ἀλλὰ ὡς δίκαιος ὀφείλει νὰ ἀποδώσει καὶ τὸ δίκαιο· νὰ ἀμείψει αὐτόν ποὺ ἐργάσθηκε σκορπίζοντας ἀγάπη καὶ νὰ δικάσει ἐκεῖνον ποὺ ἔκρυψε τὸ δῶρο Του, τὸ ἀπαξίωσε καὶ τὸ ἔκανε ἄχρηστο.

Ὅμως ἐτούτῃ ἡ κρίση τοῦ Χριστοῦ εἶναι φιλόανθρωπη. Ἐπειδὴ δὲνπραγματώνεται μὲ θεϊκὰ κριτήρια, γιὰτὶ τότε κανένας μας δὲν θὰ σωζόταν. Ἀλλὰ εἶναι στὰ ἀνθρώπινα μέτρα, γι' αὐτὸ εἶναι σωτήρια.

Ἄν λοιπὸν μᾶς δίνει θάρρος καὶ ἐλπίδα ἡ φιλοανθρωπία Του· ἂν μᾶς στηρίζει ἡ

ἀγάπη Του καὶ τὸ ἔλεός Του, τότε καλὸ θὰ εἶναι γιὰ μᾶς νὰ μᾶς φοβίζει ἡ θεία δικαιοσύνη Του. Αὐτὸ βέβαια, ὄχι ὡς μιὰ τρομοκρατία, ἀλλὰ ὡς φρένο στὸν κατήφορό μας καὶ χαλινάρι στὶς ἀποκοτιές μας.

Ἄρχιμ. Ν.Π.